Curs 6
20 noiembrie

FILOSOFIA MINŢII

Precizări la argumentul celei mai bune explicaţii

Mulţi filosofi au constatat că identificarea şi descrierea comportamentului altora ar fi o sarcină extrem de dificilă fără a crede că există alte minţi. Mintea este implicată în utilizarea limbajului, în instituţiile sociale, în crearea şi utilizarea obiectelor artificiale etc. Atît timp cît credem în existenţa altor minţi, evităm sarcina extrem de dificilă de a explica toate acestea pe baza ipotezei robot.

Probleme legate de argumentul celei mai bune explicaţii

1. Ce anume presupune explicaţia de tip minte?
2. Cum selectăm cea mai bună explicaţie dintre explicaţiile posibile şi competitive ale comportamentului?

1. În nucleul argumentului celei mai bune explicaţii se află următoarea ipoteză-cadru privind explicaţiile:

Dat fiind comportamentul C şi ipotezele explicative E1 şi E2, trebuie să preferăm pe E1 lui E2 dacă E1 oferă cea mai bună explicaţie pentru comportamentul C (cu condiţia ca şi E1, şi E2 să fie satisfăcătoare).

De unde ştim că o explicaţie este cea mai bună?

Un criteriu fundamental pentru a califica o astfel de explicaţie este acela că explicaţia respectivă arată şi de ce este de aşteptat să se întîmple (să apară) ceea ce a fost explicat. Altfel spus, *o explicaţie bună este o predicţie potenţială* (este simetrică cu predicţia). Cea mai bună explicaţie oferă şi cea mai bună predicţie.

În cazul comportamentului din exemplul cu X care s-a tăiat la deget şi se vaietă: dacă mă vaiet, acest fapt poate fi explicat pe baza unei dureri; în acelaşi timp, pot spune: m-am tăiat la deget, deci mă voi văieta.

Din moment ce referirea la alte minţi oferă cele mai bune predicţii ale comportamen-tului altora, avem un temei bun pentru a pretinde că explicaţia prin referire la alte minţi este cea mai bună.

2. Să presupunem că este dat un comportament C observabil şi avem ipotezele explicative E1 şi E2. Ipoteza E1 se referă la minţi, dar nu şi E2. Ipoteza E2 se referă la electrochimia creierului. Să presupunem că E2 ne pare ca fiind cea mai bună explicaţie a comportamentului C.

Exemplu:

Presupunem că predicţia cea mai bună a faptului că altcineva se va văieta se bazează pe ipoteza că văietatul este cauzat de stări neurofiziologice ale creierului şi nu pe ipoteza că văietatul este cauzat de o stare a minţii (durere). Dacă această situaţie ipotetică s-ar petrece în realitate, atunci explicaţia prin referire la alte minţi ar fi înfrîntă; garanţia că există alte minţi ar fi slăbită.

Vulnerabilitatea unei astfel de competiţii între ipoteze este "un preţ prea mare" pe care trebuie să-l plătească argumentul celei mai bune explicaţii?

Unii filosofi susţin că acest argument este totuşi problematic, deoarece face ca justificarea opiniei că există alte minţi să depindă de explicaţia în termenii existenţei altor minţi (puţină circularitate).